

O KAKO DUGO . . .

Sestra Marija od Presv. Srca

O kako dugo već putujem,
a još ne stigoh svome Uviru.
I već su mi sve stope krvave
od rana mojih.

Možda će me baš zato dočekati
veliki, rumeni sjaj

Otkrivenja.

DIJABOLIČNO NEZVANIČNO ILI SLIČNO

Alma Fides

Osvljuju se: mala lisica i hrom, jednooki On, bezimen, stoivišeimen — Crni Anđeo, sumoran Prorok bezumlja, nesigurnosti. U čulnom uzlu praiskonske bajke, u krvi, u želji bijega, u dosadi, u surogatima, u lažnim trofejima, u umoru tijela, u ojađenosti nečeg što bi htjelo da bude srce.

Dobrodošla neiskupljena riječi, tugo neiscrpljiva!

Izgnubljeni u rastu neboderâ, izbrazdani džunglom i pustinjama, obeshrabreni močvarom u rubu neba — doista mi smo smiješni. Možda su zato neuhvatljivi sunce i zvijezde. A tako se bolno uvlače pod kožu, rispiruju nemir, nešto traže, sugeriraju da nisu sami.

Prohtjeli su nam se zabave i psalmi, procesije i karnevali. U lovu na boje rasplinjujemo se poput mjehura od sapunice u dječjoj igri. I ostajemo protiv volje — u igri, zaskočeni od prostora i vremena, podmetanja i nadmetanja, paragrafâ i epitafâ. Vreva je »moj bližnji«, slijep, kljast, gluh, ljigav, nadmen, — i hulja i rulja, demagog, polubog, iz hira dobar, iz slabosti zao, bez krivnje kriv, ranjiv, samoživ, Moj bližnji — s Anđelom pod ruku, s demonom u skutu, zaslijepljen neonskim svjetlima reklama, zbunjen kandidom, tako dirljivo željan topline koja je kao zdravlje. Moj bližnji — glumac samom sebi neprepoznatijiv, skitnica i narkoman, komičan i tužan. I na kraju trke samo — umoran.

Nitko ne može zaustaviti kiše da se ne ustazaju u kaljuže. Nitko ne može zabraniti suncu da se poput krpelja uvuče u opekline.

Netko urla, netko plače, netko se, ne znajući, smije, netko svira, netko halucinira. U lovu na »nešto« svi smo — ulovljeni.

Do viđenja, do ponovnog slušanja, Mefisto, (svejedno u javi, u snu, na ekranu). Sve je na kraju po tvojoj logici jasno i čisto.

Sutra će biti drukčije. Usprkos osmrtnici, izjalovljenoj paradi, frazama, parafrazama, nepotvrđenim obećanju Lige za borbu protiv raka, sedativima, — usprkos nama samima, jer nam je tako često do plača... I suze su nekako toplije i čišće i čini se da je u njima sunce, kad ih nitko ne gleda, kad se u njima ogleda samo srce.

Sutra će biti drukčije.

Postoji hod i staza. I jedno bijelo krilo kao nagovještaj leta. Ono uporno svijetli.

Učitelju dobri. Ne buncam. Umorni smo od riječi. Uzmi ovaj trenutak i kajanja i očajanja. Danas mi je samo do jedne rane koja bi s Tobom da bude i Tvoja i moja — da liječi kad boli. Proteći će Krv i Voda. Samo krv i voda — kao jedno tijelo neba i iskupljenje duše.

Njemu, praiskonskom »lucidnom« varalici prepuštam prostor i vrijeme, koje je na kraju i definitivno bezizlazno samo za njega. Njegove su kulise, manevri, strategijski potezi u mutnom, bez rizika. On umije baciti mreže, namještati zamke. Ali se boji. Progoni ga sjena Raspetoga. Ne podnosi Njegov lik. Zar je važno što mu je potomstvo brojno? Vlastiti ga porod izjeda. On jede njih. Daleko u pozadini Križa dižu i ruše barikade, zanosi ih Babilonska kula, pustoše, jer je pustoš u njima. Neka im je jedan moj trenutak. Znam napokon rane kroz koje im je nedostupna moja vječnost.